

Arrest

nr. 341 524 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 november 2023, dienen op 6 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 1 oktober 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 5 december 2024.

1.3. Op 16 januari 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend verstuurd worden op 20 januari 2025.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, van Koerdische origine en een soennitische moslim te zijn. U werd geboren te Suleimaniyah, een stad gelegen in de gelijknamige provincie, in de Koerdische Autonome Regio (KAR). U bent gehuwd met [M.D.H.M.] (CG [...]; OV [...]). Samen hebben jullie twee dochters waarvan uw dochter [A.N.S.A.] (CG [...]; OV [...]) bijlage 26quater DVZ) reeds meerderjarig is.

U was vanaf 1995 à 1996 werkzaam als chauffeur voor de Patriottische Unie van Koerdistan (voorts PUK) waarbij u begon als chauffeur voor de vrouw en kinderen van de latere partijleider [J.T.] en nadien voor verscheidene departementen in de partij werkzaam was. Nadat [J.T.] in 2017 overleed, werd het leiderschap van de partij verdeeld tussen [B.T.], de zoon van [J.], en diens neef [L.T.]. Uzelf werkte dan voor [H.A.K.], een vertegenwoordiger van de partij en behorend tot het kamp van [L.]. Echter op 8 juli 2021 pleegde [B.] een machtsgreep en werd alleen voorzitter van de partij. U en andere getrouwen van het kamp [L.] werden door [L.] gevraagd om zich schuil te houden waarop u en uw gezin naar Libanon reisden. Hier verbleef u ongeveer twee weken waarna u bericht kreeg dat de situatie gekalmeerd was en u terugkeerde. Nadat u hierna uw loon ging afhalen op het bureau, gaven ze u de keuze om voor [B.] te komen werken of te stoppen waarbij u ook geen loon meer zou ontvangen. U koos voor het laatste. Ze namen hierop uw auto's terug in beslag waarmee u rondreed toen u nog als chauffeur aan het werk was en dreigden alsook uw huis - dat van de partij was - in beslag te nemen. In januari 2023 kwamen er plots onbekende mannen aanbellen toen uw vrouw alleen thuis was. Ze durfde niet open te doen en de mannen dropen weer af. Nadien plaatste u een camera, en kwamen ze een tweede keer langs, maar uw vrouw deed weer niet open. U vermoedt dat het mannen van [B.] waren. Hierna besloten u en uw vrouw Irak te verlaten. Op 30 januari 2023 ontvluchtten u en uw familie Irak.

Jullie reisden illegaal naar Turkije, waar jullie ongeveer acht maanden verbleven. Nadien reisden jullie met de boot door naar Italië, alwaar jullie vingerafdrukken werden genomen. U bleef hier echter niet en reisde door via Frankrijk naar België. Hier diende u samen met uw vrouw en kinderen een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2023.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: originele werkbades, originele identiteitskaart van u, uw vrouw en kinderen, originele huwelijksakte, originele rijbewijs, originele woonstkaart en een medisch attest van de psycholoog. Ten slotte legt u ook nog een USB-stick met filmpjes van nieuwsfragmenten over de moorden op vertrouwelingen van [S.L.] en een filmpje van uw bewakingscamera bij de deur waarop onbekende mannen te zien zijn.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en bijgevoegde medische attesten blijkt immers dat u heden kampt met een ernstige depressie alsook post-traumatische stress. U verkrijgt hiervoor regelmatige psychologische begeleiding. Uzelf stelt dat u niet goed kan slapen en nachtmerries heeft. Ook zou u angstaanvallen hebben en lijden aan geheugenverlies (zie CGVS, p.10). Aangaande dit laatste door u opgeworpen element, namelijk dat u last zou hebben u bepaalde zaken te herinneren, dient er opgemerkt te worden door het CGVS dat er effectief in het door u neergelegde attest gewag wordt gemaakt van geheugenproblemen. Echter uit uw persoonlijke onderhoud kon zulks niet worden opgemaakt. Nergens bleek immers dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord.

Dit terzijde, dat u kampt met psychologische problemen en hiervoor in behandeling bent, wordt op zich niet betwist. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Zo gaf u zelf niet aan bij DVZ, gevraagd naar eventuele bijzondere procedurele noden, als zou u nood hebben aan specifieke steunmaatregelen (zie DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). Ook werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeld dat u ten allen tijde een pauze mocht vragen en u alle tijd mocht nemen om te antwoorden op de u gestelde vragen (zie CGVS, p.2). Zoals gebruikelijk werd er voorts halverwege het persoonlijk onderhoud op het CGVS een pauze voorzien (zie CGVS, p.12). Er bleek tijdens uw persoonlijke onderhoud niet dat er verdere bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren behalve deze pauzes. U haalde ook zelf nergens aan nood te hebben aan bijkomende bijzondere steunmaatregelen. Het persoonlijk onderhoud vond voor het overige dan ook in normale omstandigheden plaats. Ten slotte werd er op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het

gevoel had dat u alles had kunnen vertellen tijdens het onderhoud en of u de vragen goed had begrepen, waarop u telkens bevestigend antwoordde. Ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het onderhoud en u noch uw raadsman maakten na het persoonlijk onderhoud nog bijkomende opmerkingen over waaruit alsnog kan blijken dat u doorheen de onderhouds niet de mogelijkheid zou hebben gehad uw relaas uit de doeken te doen (zie CGVS, p.16 en 17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielaanspraak en uw beweerd vrees.

U verklaarde gewerkt te hebben als chauffeur bij de PUK waarbij uw laatste functie chauffeur voor de anti-terreur groep betrof onder [H.A.K.], de vertegenwoordiger van de partij en goede vriend van [S.L.] (zie CGVS, p.9). Dit heeft u tot en met juli 2021 gedaan, nadat [B.T.] een machtsgreep pleegde en als enige de voorzitter van de partij werd (zie CGVS, p.9). Hierna zou u bedreigd zijn geweest door de mannen van [B.] (zie CGVS, p.11 en 12). Dat u werkzaam was als chauffeur voor de PUK tot juli 2021 wordt op zich niet betwist. Echter de geloofwaardigheid van de problemen die u sinds juli 2021 tot aan uw vertrek hieromtrent zou hebben gekend, worden daarentegen door het CGVS wel in twijfel getrokken.

Zo zegt u dat u op 8 juli 2021 door [S.L.] gevraagd werd om het land te verlaten omwille van de machtsgreep door [B.T.]. U ging met uw gezin naar Libanon, maar keerde na twee weken terug nadat de situatie kalmer werd (zie CGVS, p.11). Sindsdien verbleef u echter nog ongeveer anderhalf jaar in Irak, zonder problemen, hetgeen uw vrees danig relativeert.

Immers u verklaart dat u na terugkeer uit Libanon thuis mocht blijven en nog steeds een loon ontving vanuit de partij, zij het maandelijks een minder hoog bedrag dan voorheen (zie CGVS, p.13). Na een paar maanden werd u de keuze gegeven om verder voor [B.] te werken, of uw loon zou volledig worden ingehouden (zie CGVS, p.13). U verkoos echter niet te werken voor [B.], waarna ze zowel de auto waarmee u reed voor [H.] als uw eigen auto in beslag namen; echter uw eigen auto was ook aan u geschonken door de partij (zie CGVS, p.13). Ook zouden ze gezegd hebben dat ze uw appartement in beslag gingen nemen, daar dit ook bezit was van de PUK (zie CGVS, p.16). Bovenstaande elementen betreffen echter zaken die de normale gang van zaken lijken te zijn bij een ontslagprocedure. U kreeg immers zelf de vrije keuze om verder te werken voor de partij onder leiding van [B.] of te stoppen met werken, waarop u het laatste verkoos. Dat de partij dan bepaalde materiële zaken als auto's en het appartement dat door hen was geschonken aan u in beslag nam, kan bezwaarlijk als vervolging in de zin van de Conventie worden aanzien. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat u nog steeds in het appartement verbleef van de partij tot aan uw vertrek (zie NPO 23/(...), p.6). Dat u anderhalf jaar na uw ontslag bij de partij nog steeds in het appartement dat bezit was van de partij kon verblijven, doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en hoogdringendheid van uw problemen daar ze immers meermaals de kans hadden om u er - al dan niet gedwongen - uit te zetten.

Tevens zijn uw verklaringen op dit punt tegenstrijdig te noemen met deze van uw echtgenote. Zo stelt zij in haar verklaringen dat de reden voor het aandringen van de partij dat u zou blijven het feit was dat u op de hoogte zou zijn geweest van alle geheimen binnen de partij, zoals het bestaan van bepaalde documenten en plannen en dat dit de reden was dat [B.] u per sé wilde hebben, hetgeen [S.L.] u verbood te doen (zie NPO 23/(...), p.5). Ook in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt uw vrouw dat kopstukken binnen de partij informatie wilden lospeuteren van u en u ontsloegen omdat u die weigerde te geven (zie CG 23/(...), vragenlijst DVZ). Echter u haalt nergens zulke zaken aan. U vermeldt enkel dat u via [H.] een goed contact had met [S.L.] (zie CGVS, p.14), maar stelt nergens dat u op de hoogte was van alle geheime documenten en plannen en dit de reden was dat [B.] u wilde overhalen bij hem te komen. U zegt immers dat alle werknemers van [S.L.] door de administratie van de partij gevraagd werden verder te werken

voor [B.]. Het doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas dat jullie verklaringen op dit punt niet met elkaar overeenstemmen.

Voorts blijkt nergens als zou u in de periode na uw ontslag effectief bedreigd te zijn geweest door iemand van de partij; wie dan ook. U stelt immers zelf dat u nooit door [B.] zelf of iemand in zijn omgeving werd bedreigd of werd gedwongen om voor hem te werken; enkel de administratie zou contact hebben opgenomen met u en u verwittigd hebben dat u geen loon meer zou ontvangen als u niet kwam werken voor [B.] - iets wat niet geheel als onlogisch kan worden gezien (zie CGVS, p.13). Waar u nog aanhaalt dat u een paar keren zou zijn ondervraagd (zie CGVS, p.15), dient te worden opgemerkt dat hiernaar effectief doorgevraagd het enkel telefoontjes van de secretaris van [B.] betrof die u vroeg voor hen te komen werken en vermeldde dat u anders uw loon, auto en appartement zou moeten teruggeven (zie CGVS, p.16). Zoals reeds in supra vermeldt, betreffen dit loutere materiële zaken, echter geen zaken waaruit een dreigend karakter kan worden afgeleid. Waar u nog verklaart dat hij ook zei dat 'als u tegenwerkte, ze wisten wat te doen' (zie CGVS, p.16), dit een vage bedreiging betreft waarbij weinig in concreto kan worden afgeleid; noch zich iets bijzonders tegenover u of uw gezin heeft voorgedaan. Zo blijken er nooit enige acties te zijn ondernomen vanuit de partij om deze vage bedreiging hard te maken. Immers waar u aanhaalt dat er in de maand voor uw vertrek twee keer werd aangebeld bij u thuis door onbekende mensen waarvan u vermoedt dat het de mannen van [B.] waren, dient te worden opgemerkt dat uw relaas op dit punt weinig geloofwaardig wordt geacht (zie CGVS, p.11 en 12).

Vooreerst zijn uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig met die van uw echtgenote. Immers, waar u verklaart dat er twee keer door onbekende personen werd aangebeld (zie CGVS, p.14), vermeldt uw vrouw dat er in totaal drie keer onbekenden naar jullie huis kwamen (zie NPO 23/(...), p.6). Daar jullie beiden verklaren dat het nota bene uw vrouw was die telkens alleen thuis wanneer deze onbekenden aanbelden, is het vernietigend voor uw geloofwaardigheid dat jullie verklaringen niet rijmen inzake het aantal bezoeken dat er zou zijn geweest. Bovendien blijkt uit deze bezoeken – indien deze zich zouden hebben voorgedaan - opnieuw een weinig dreigend karakter. Immers volgens uw verklaringen en die van uw echtgenote belden ze aan maar deden ze voor de rest niets en dropen dan weer af (zie CGVS, p.14 en NPO 23/(...), p.6 en 7). Temeer uw vrouw beweert dat bij het eerste bezoek zij vanop het balkon deze personen zag wijzen naar het appartement en ze dus logischerwijze ook uw vrouw moeten hebben gezien, is het vreemd dat ze zich niet gewoon de toegang forceerden tot het appartement indien ze kwaad in hun zin hadden (zie NPO 23/(...), p.7). Dat ze twee keer aanbelden en onverrichter zake terugkeerden zonder enig andere actie te ondernemen, duidt allesbehalve op enige (poging tot) agressie ten aanzien van u en/of uw gezin. Ten slotte dient er te worden opgemerkt dat de mensen van [B.] reeds meermaals expliciet de kans hadden u iets aan te doen indien dat hun plan zou zijn geweest. Ze wisten immers perfect waar u verbleef daar u tot aan uw vertrek in een appartement van de partij zelf woonde. Dat ze u dan anderhalf jaar met rust lieten om vervolgens twee keer te komen aanbellen zonder hierbij enige verdere actie te ondernemen, is geheel niet aannemelijk te noemen wanneer u stelt dat u door hen werd vervolgd.

Ten slotte blijkt nergens uit uw verklaringen dat andere collega-chauffeurs van u die werkten voor [S.L.] gelijkaardige problemen zouden hebben gehad. Immers gevraagd naar andere collega's die problemen zouden hebben gekregen zegt u dat velen gedood of gearresteerd werden, maar hiernaar doorgevraagd kan u er amper vier opnoemen en zijn dit nota bene vier personen die een hoge functie hadden binnen de partij en bekende figuren waren (zie CGVS, p.14 en 15). Specifiek gevraagd naar collega-chauffeurs zegt u dat ze ofwel zijn overgestapt naar [B.] ofwel van andere steden kwamen, en dus niet van Suleimaniyah (zie CGVS, p.15). Nergens echter geeft u aan dat andere chauffeurs gelijkaardige problemen zouden hebben gehad, hetgeen uw vrees wederom danig relativeert.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat het zeer vreemd is dat u verklaart dat twee rechtstreekse collega-chauffeurs die voor hetzelfde departement werkzaam waren, beiden onmiddellijk na de machtsgreep van [B.] gevlucht zouden zijn naar Groot-Brittannië terwijl u nog anderhalf jaar in Irak verbleef. Daar u immers al ervoor gemakkelijk naar Libanon kon reizen en uw collega's er blijkbaar wel in slaagden naar het buitenland te reizen, doet het afbreuk aan uw vrees dat u nog zolang wachtte eer u Irak verliet. Waar u aanhaalt dat u geseind stond en daarom niet via de luchthaven kon vertrekken, dient er te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uwentwege betreft die u verder niet staaft. Hier immers naar gevraagd komt u niet verder dan te zeggen dat [H.] u verteld zou hebben niet via de luchthavens van Suleimaniyah of Erbil te reizen, maar kan u niet in concreto duiden dat u effectief geseind stond (zie CGVS, p.15). Bovendien zoals reeds in supra vermeld slaagden [H.] en andere collega's van u weldegelijk via een andere luchthaven te vertrekken en geeft u zelf aan dat u pas bent beginnen nadenken aan een vertrek na de zogezegde bezoeken van onbekende mensen anderhalf jaar na de machtsgreep (zie CGVS, p.15 en 16).

Waar u nog aanhaalt dat uw oudste dochter medische en psychische problemen zou hebben dient er vooreerst te worden vastgesteld dat u deze geenszins staaft met enig document, waardoor het CGVS in de onmogelijkheid verkeert een inschatting te maken van een eventuele vrees bij terugkeer hieromtrent. Bovendien houden deze door u ingeroepen medische problemen geen verband met de criteria van artikel 1,

A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet 15 december 1980.

Ten gevolge van alle bovenstaande vaststellingen inzake uw relaas, heeft u geenszins een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen.

Immers de door u neergelegde identiteitsdocumenten van uzelf en uw gezinsleden zijnde de identiteitskaarten alsook uw rijbewijs, woonstkaart en huwelijksakte bewijzen uw/hun identiteit en huwelijk, zaken waar het CGVS tot op heden niet aan twijfelt.

Eenzelfde dient gezegd te worden over de werkbades die u neerlegt. Zoals reeds in supra beschreven bewijzen deze het door u geschetste werk voor de PUK, alwaar het CGVS niet aan twijfelt. Aldus hebben deze documenten geen positieve invloed op uw beslissing.

Aangaande de door u neergelegde USB-stick met filmpjes hierop van bekende partijleden die vermoord werden in opdracht van [B.], dient er te worden opgemerkt dat dit algemene informatie betreft en geenszins van toepassing is op u persoonlijk. Aldus kan hieruit geen vrees in uw hoofde worden afgeleid, zoals ook reeds in supra beschreven. Waar er nog bewakingsbeelden op de USB-stick zouden staan die door een camera aan uw voordeur werden vastgelegd en waar volgens uw verklaringen de mensen van [B.] zouden te zien zijn aan uw voordeur dient er te worden vastgesteld dat deze beelden weinig bewijswaarde hebben. Zij kunnen immers op ieder moment, in eender welke omstandigheden en op eender welke locatie zijn genomen, al dan niet zijn gemanipuleerd of in scène zijn gezet. Er valt bovendien nergens af te leiden dat dit personen van [B.] betreffen daar er gewoon twee mannen te zien zijn zonder uniform en ogenschijnlijk ook ongewapend.

Ten slotte is er nog het medisch attest dat u neerlegt. Deze zegt iets over uw mentale toestand maar toont geen actuele vrees in uw hoofde aan door de aangehaalde elementen supra. Het attest biedt evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw vrees voor vervolging ten aanzien van Irak. Immers waar er in het attest een opsomming wordt gemaakt van de oorzaken van uw psychische problemen, dient er te worden vastgesteld dat deze louter op uw verklaringen gebaseerd zijn en er geen oorzakelijk verband kan worden vastgesteld tussen de door u geschetste problemen in Irak en uw mentale toestand. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze weerslag vinden in de door u voorgehouden problemen die een eventuele terugkeer naar Irak zouden verhinderen. Er dient overigens te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet 15 december 1980.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht

van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023** (update), beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023** beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgira.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Suleimaniya ongeveer 2.396.206 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum omtrent de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KAR in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering, na lange onderhandelingen, een begrotingsakkoord dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister van Irak, Haider al-Abadi, de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door aanvallen van IS.

In de afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen tekortkomingen in de basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal vreedzaam verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de betogers. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties met elkaar in gevecht zijn. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation" van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten hebben aanvallen uitgevoerd, hoofdzakelijk vanuit de lucht, op PKK-doelwitten in de provincie, met name in de districten Sharbazher, Chamchamal, Panjwin en Pshdar. Droneaanvallen die werden toegeschreven aan Turkse strijdkrachten, troffen ook een konvooi van de Syrische Democratische Strijdkrachten (voornamelijk bestaande uit Syrische Koerden). Een andere, soortgelijke aanval trof het vliegveld van Arbat, waar leden van de YPG uit Syrië werden getraind, waarbij verschillende leden van de eliteveiligheidstroepen van de provincie werden gedood. In totaal voerde Turkije in 2023 naar schatting 420 aanvallen uit in de provincie. Turkse droneaanvallen troffen ook burgers, waaronder twee in het district Panjwin. Andere aanvallen, waarvan de daders niet met zekerheid konden worden geïdentificeerd, veroorzaakten ook burgerslachtoffers in hetzelfde district, alsook in het district Pshdar en in het Qandil-gebergte.

De Turkse autoriteiten plegen ook gerichte moordaanslagen in de provincie op personen die verdacht worden van banden met de PKK. Iran voert ook dit soort aanvallen uit in de provincie op leden van zowel Iraakse als Iraanse Koerdische bewegingen.

De provincie is ook de thuisbasis van verschillende gewapende Iraanse Koerdische oppositiegroepen, waaronder Shorshger en Zahmatkeshan. In juni 2023 braken er dodelijke gevechten uit tussen deze twee groepen als gevolg van de toenemende spanning tussen beide.

In de hele provincie Suleimania doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM waren er op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's) in Irak. IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. De drie provincies die samen de KAR vormen, vingen op 31 december 2023 591.277 IDP's op en behoren tot de provincies met het grootste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Suleimaniya in Irak of returnees.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Suleimaniya in uw hoofdte mate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Suleimaniya een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Suleimaniya actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het gegeven dat u lijdt aan depressie en post-traumatische stress doet evenmin besluiten dat u bij een terugkeer naar Suleimaniya een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens blijkt dat u onvoldoende mobiel zou zijn en zich fysiek niet vrijelijk zou kunnen verplaatsen.

Het CGVS merkt nog op dat ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, van Koerdische origine en een soennitische moslima te zijn. U werd geboren te Suleimaniyah, een stad gelegen in de gelijknamige provincie (KAR of Koerdisch Autonome Regio). U bent gehuwd met [A.S.A.A.] (CG [...]; OV [...]). Samen hebben jullie twee dochters waarvan uw dochter [A.N.S.A.] (CG [...]; OV [...]) – bijlage 26quater DVZ) reeds meerderjarig is.

Uw man was werkzaam als chauffeur voor de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en behoorde tot het kamp van [S.L.] , die samen met [B.] co-voorzitter was na het overlijden van [J.T.]. Nadat [B.] echter in 2021 een machtsgreep pleegde en alleen voorzitter van de partij werd, probeerde hij uw man te overhalen naar hem over te lopen daar uw man op de hoogte was van de geheime documenten en plannen van [S.L.] . Uw man weigerde dit echter en zijn loon en auto's werden in beslag genomen. Nadien kwamen er ook nog drie keer onbekende personen aanbellen bij jullie appartement. Hierna besloten u en uw man Irak te verlaten. Op 30 januari 2023 ontvluchtten jullie Irak.

Jullie reisden illegaal naar Turkije, waar jullie ongeveer acht maanden verbleven. Nadien reisden jullie met de boot door naar Italië, alwaar jullie vingerafdrukken werden genomen. U bleef hier echter niet en reisde door via Frankrijk naar België. Hier diende u samen met uw man en kinderen een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2023.

Ter staving van uw verzoek verwijst u naar dezelfde documenten die uw man reeds in zijn verzoek neerlegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde asielmotieven baseert als diegene aangehaald door uw man, [A.S.A.A.] (CG [...]; OV [...]). Aangezien inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming werd genomen, kan ook uw

verzoek niet overtuigen en kan u evenmin de vluchtelingenstatus worden toegekend. De beslissing van het CGVS in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Uzelf legt geen documenten neer die bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 28 december 2024 van uw advocaat ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van uw verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 2 8 september 2023** beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf

of <https://www.cgira.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Suleimaniya ongeveer 2.396.206 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum omtrent de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KAR in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering, na lange onderhandelingen, een begrotingsakkoord dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister van Irak, Haider al-Abadi, de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door aanvallen van IS.

In de afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen tekortkomingen in de basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal vreedzaam verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de betogers. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties met elkaar in gevecht zijn. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation" van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten hebben aanvallen uitgevoerd, hoofdzakelijk vanuit de lucht, op PKK-doelwitten in de provincie, met name in de districten Sharbazher, Chamchamal, Panjwin en Pshdar. Droneaanvallen die werden toegeschreven aan Turkse strijdkrachten, troffen ook een konvooi van de Syrische Democratische Strijdkrachten (voornamelijk bestaande uit Syrische Koerden). Een andere, soortgelijke aanval trof het vliegveld van Arbat, waar leden van de YPG uit Syrië werden getraind, waarbij verschillende leden van de eliteveiligheidstroepen van de provincie werden gedood. In totaal voerde Turkije in 2023 naar schatting 420 aanvallen uit in de provincie. Turkse droneaanvallen troffen ook burgers, waaronder twee in het district Panjwin. Andere aanvallen, waarvan de daders niet met zekerheid konden worden geïdentificeerd, veroorzaakten ook burgerslachtoffers in hetzelfde district, alsook in het district Pshdar en in het Qandil-gebergte.

De Turkse autoriteiten plegen ook gerichte moordaanslagen in de provincie op personen die verdacht worden van banden met de PKK. Iran voert ook dit soort aanvallen uit in de provincie op leden van zowel Iraakse als Iraanse Koerdische bewegingen.

De provincie is ook de thuisbasis van verschillende gewapende Iraanse Koerdische oppositiegroepen, waaronder Shorshger en Zahmatkeshan. In juni 2023 braken er dodelijke gevechten uit tussen deze twee groepen als gevolg van de toenemende spanning tussen beide.

In de hele provincie Suleimania doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM waren er op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's) in Irak. IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. De drie provincies die samen de KAR vormen, vingen op 31 december 2023 591.277 IDP's op en behoren tot de provincies met het grootste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Suleimaniya in Irak of returnees.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij menen dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoekers volharden in hun verklaringen en herhalen dat zij vervolging vrezen wegens vanwege hun vroegere banden met de Patriottische Unie van Koerdistan (hierna: de PUK) en hun weigering om zich aan te sluiten bij de nieuwe partijleiding na een interne machtsstrijd. Zij wijzen erop dat niet betwist wordt dat verzoeker daadwerkelijk gewerkt heeft als chauffeur.

Met betrekking tot de duur van hun verblijf in Irak na de bedreigingen betogen verzoekers dat het niet correct is te verwachten van iemand direct te vluchten bij werkelijk gevaar. Zij wijzen erop dat het veiliger was voor hen om niet direct te vluchten omdat ze de situatie wilden observeren en zien hoe de politieke situatie binnen de PUK zou evolueren. Volgens hen had een onmiddellijke vlucht hun positie nog riskanter gemaakt en had

dit hen in het vizier van nieuwe machtshebbers geplaatst. Zij voegen toe dat er de eerste maanden na de staatsgreep nog geen systematische vervolging was, maar dat de repressie toenam toen B. zijn controle verstevigde. Zij verwijten de commissaris-generaal de obstakels, waarmee ze te maken kregen bij een mogelijke vlucht uit Irak, te negeren en preciseren dat de luchthavens sterk gecontroleerd werden, het bekend was dat mensen met banden met L.T. gecontroleerd en zelfs tegengehouden werden bij een poging het land te verlaten en dat dit bevestigd wordt door het feit dat anderen die probeerden te vluchten dit moesten doen via alternatieve routes zoals smokkelroutes. Zij vervolgen dat, hoewel zij aanvankelijk hoopten op stabilisatie, de situatie fundamenteel veranderde toen er concrete bedreigingen kwamen, dat de komst van onbekende mannen een duidelijk signaal was, dat de installatie van de beveiligingscamera's bevestigde dat dezelfde personen meerdere keren terugkwamen en dat de inbeslagname van hun bezittingen en het onder druk zetten om voor B. te werken aantoonde dat zij geen neutrale positie konden behouden. Zij benadrukken dat zij pas de definitieve beslissing namen om Irak te verlaten, nadat de dreigingen zich herhaalden en hun veiligheid niet langer gegarandeerd was. Volgens hen was de mogelijkheid om het land te verlaten sterk afhankelijk van persoonlijke netwerken, financiële middelen en de mate van controle die B.T. uitoefende op voormalige medewerkers van L.T. Zij stellen dat verzoeker, in tegenstelling tot sommige van zijn collega's die konden vluchten, geen toegang had tot valse documenten of betrouwbare smokkelroutes en dat hij een gebrek had aan financiële middelen.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat de dreigingen gestaafd worden door het videobewijs en preciseren dat het gaat om een beveiligingscamera die het tweede bezoek van de onbekende mannen heeft vastgesteld, dat die beelden voorgelegd werden aan de autoriteiten en dat de aanwezigheid van die mannen bevestigd werd door verzoekster. Omdat verzoeker de camera pas installeerde na het eerste incident, achten zij het logisch dat er van het eerste bezoek geen beelden zijn. De bezoeken getuigen volgens hen van intimidatie en zij wijzen erop dat dezelfde methode van herhaaldelijke bezoeken en druk uitoefenen door B.T.'s groep eerder gebruikt werd om politieke tegenstanders te intimideren. De dreiging nam volgens hen toe nadat verzoeker had geweigerd om voor B. te werken. Zij vervolgen dat de confiscatie van verzoekers bezittingen allesbehalve een gewone administratieve beslissing was, maar wel degelijk een directe reactie op zijn weigering om voor B.T. te werken, terwijl collega's die wel voor B. kozen, hun goederen mochten behouden. Het ging volgens hen wel degelijk om intimidatie en afpersing. Het CGVS maakt volgens hen de fout door deze inbeslagname af te doen als een gewone administratieve maatregel. Waar gemotiveerd wordt dat zijn collega's niet hetzelfde lot ondergingen, wijzen zij erop dat verzoeker zich in een specifieke situatie bevond omdat hij direct werkte voor S.L. en na de machtsgreep weigerde om over te stappen naar B.T. Omdat na de machtsgreep de PUK intern gereorganiseerd werd, is het begrijpelijk dat hij geen volledig zicht heeft op het lot van de voormalige chauffeurs. Bovendien zou verzoeker degelijk aangegeven hebben dat sommige voormalige medewerkers van L.T. werden vermoord of gearresteerd en maakt het feit, dat de vier namen die hij kon noemen hogere functies hadden, hun lot niet minder relevant. Zij stippen aan dat de keuze om over te stappen naar B. geen echte keuze was, maar een vorm van gedwongen loyaliteit.

Vervolgens gaan zij in op hun zagezegde onderlinge tegenstrijdige verklaringen en menen zij dat het normaal is dat echtgenoten eenzelfde gebeurtenis vanuit hun eigen perspectief beschrijven en dat zij bepaalde details anders onthouden of benadrukken. Zij benadrukken dat ze een coherent en samenhangend verhaal verteld hebben en wijzen hiervoor specifiek op hun gelijklopende verklaringen dat er meerder keren onbekende mannen op bezoek kwamen, dat druk werd uitgeoefend om voor B.T. te werken, dat hun bezittingen in beslag genomen werd als strafmaatregelen en dat de situatie geleidelijk escaleerde. Dat hun relaas op bepaalde punten verschilt, toont volgens hen net aan dat ze het verhaal niet ingestudeerd hebben. Zij leggen uit dat verzoekster vaker thuis was, waardoor ze directer getuige was van de bezoeken van de onbekende mannen. Omdat verzoeker een duidelijker beeld had van het gevaar, stelde hij hun vertrek naar Libanon voor als een manier om aan de dreiging te ontsnappen, terwijl verzoekster dit voorstelde als een gewone reis. Tot slot wijzen ze erop dat het verlies van hun auto's en loon voor verzoeker aangevoeld werd als een directe aanval op zijn zelfstandigheid en een manier om hem te dwingen zich aan te sluiten bij het nieuwe regime, terwijl dit voor verzoekster aanvoelde als een toename van onzekerheid en angst. Zij wijzen er nog op dat uit objectieve bronnen blijkt dat de situatie in de KAR allerminst veilig is voor personen zoals zij, die eerder verbonden waren met de interne kringen van L.T. en nadien geïsoleerd werden door het regime van B.T.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming verwijzen zij naar de *COI Country Focus Iraq* van november 2024 van EUAA, waaruit blijkt dat hoewel de KAR over het algemeen stabiel wordt beschouwd dan andere delen, er nog steeds veiligheidsincidenten kunnen plaatsvinden. Bovendien zijn Koerdische autoriteiten betrokken bij ernstige mensenrechtenschendingen en worden politieke tegenstanders, journalisten en activisten onderdrukt, gearresteerd en soms onderworpen aan marteling of gedwongen verwijderingen. Omwille van hun politieke achtergrond en connecties menen zij dat zij niet veilig kunnen terugkeren naar de KAR.

Zij wijzen erop dat de medische attesten aantonen dat verzoeker kampt met ernstige psychologische problemen, waaronder PTSS, angstaanvallen en slaapproblemen, wat een direct gevolg is van de bedreigingen, intimidatie en de gedwongen vlucht uit hun thuisland. Zij verwijten het CGVS de impact van zijn

psychologische toestand op zijn dagelijks functioneren en zijn herinneringen genegeerd te hebben. Verder stippen zij aan dat psychische gezondheidsproblemen het vermogen van een persoon om een situatie helder uit te leggen, kunnen beïnvloeden. Het is volgens hen duidelijk dat zijn psychologische toestand verergert bij de gedachte terug te moeten keren naar Irak. Een adequate behandeling zou er niet gegarandeerd zijn.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 14 januari 2026 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarbij zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq*, januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq*, november 2024;
- COI Focus *Irak: veiligheidssituatie*, 29 augustus 2025 (update);
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security Situation*, mei 2024;
- EUAA *COI Country Focus: Iraq*, oktober 2025.

3.2. Op 16 januari 2026 maken verzoekers een aanvullende nota over, op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij volgende nieuwe stukken voegen:

- Al Jazeera, *Arrestatie van een oppositiepoliticus in Iraaks Koerdistan*, 22 augustus 2025 met vrije vertaling;
- YouTube video, *Terugkeer van de rust in Sulaimaniyah na hevige gevechten en de arrestatie van [L.S.J.]*, 2025 met vrije vertaling;
- Sky News, [L.S.J.] *arrested after clashes in Sulaimaniyah*, 23 augustus 2025 met vrije vertaling;
- Deutsche Welle, *Zijn arrestatie zette Sulaimaniyah in brand – wie is de prominente opposant [L.S.J.]*?, 22 augustus 2025 met vrije vertaling;
- YouTube video, *Correspondent van Al-Hadath: terugkeer van de rust in Sulaimaniyah na hevige gevechten en de arrestatie van [L.S.J.]*, 15 januari 2026;
- Aanhoudingsbevel uitgevaardigd door de dienst anti terrorisme in het kader van de problemen, 26 augustus 2025.

3.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij volgende nieuwe stukken voegen:

- Medisch attest van 15 januari 2026;
- Attest *Espace sante famille asbl* 2 december 2025.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekers vrees bij terugkeer naar Irak vanwege hun vroegere banden met de PUK en hun weigering om zich aan te sluiten bij de nieuwe partijleider (NPO verzoeker, p. 11; verzoekster, p. 10).

4.3.2. Middels de bestreden beslissingen weigert de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt zij dat zij geen reëel risico op ernstige schade lopen. De commissaris-generaal betwist niet dat verzoeker werkzaam was als chauffeur voor de PUK tot en met juli 2021, maar hecht geen geloof aan de problemen die verzoekers hierdoor, sinds juli 2021 tot aan hun vertrek uit Irak, zouden gekend hebben en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Hoewel verzoeker reeds op 8 juli 2021 door S.H. gevraagd werd om het land te verlaten, keerde hij reeds na een verblijf van twee weken in Libanon terug en verbleef het gezin nog ongeveer anderhalf jaar in Irak, zonder problemen;
- ii) De stopzetting van het loon en afgifte van het appartement lijken de normale gang van zaken bij een ontslagprocedure en bovendien leggen verzoekers onderling hieromtrent strijdige verklaringen af;
- iii) Verzoekers verklaringen stemmen onderling niet overeen nu verzoeker, in tegentelling tot verzoekster, nergens verklaart dat hij op de hoogte was van alle geheime documenten en plannen en dat dit de reden was dat B. verzoeker wilde overhalen om voor hem te werken;
- iv) Uit niets blijkt dat verzoeker in de periode na zijn ontslag effectief bedreigd werd door iemand van de partij; wie dan ook en verzoekers verklaring, dat in de maand vóór zijn vertrek twee keer werd aangebeld bij hem thuis door onbekende mensen waarvan hij vermoedt dat het de mannen van B. waren, wordt weinig geloofwaardig geacht omdat (a) verzoekers' verklaringen hieromtrent onderling tegenstrijdig zijn; (b) die bezoeken hoe dan ook een weinig dreigend karakter hebben en (c) het niet aannemelijk is dat ze verzoeker anderhalf jaar met rust lieten om vervolgens twee keer te komen aanbellen zonder hierbij enige verdere actie te ondernemen;
- v) Verzoeker geeft nergens aan dat andere chauffeurs gelijkaardige problemen hadden, hetgeen zijn vrees wederom danig relateert en het is voorts niet logisch dat hij aangeeft dat twee rechtstreekse collega's erin slaagden om onmiddellijk na de machtsgreep van B. te vluchten naar het Verenigd Koninkrijk, terwijl verzoekers nog anderhalve maand in het land bleven;
- vi) De medische en psychische problemen van hun oudste dochter worden niet gestaafd met enig document en houden geen verband met de criteria van artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag of met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming;

vii) De neergelegde documenten kunnen bovenstaande niet wijzigen in positieve zin omdat (a) de identiteitskaarten, het rijbewijs, de woonkaart en de huwelijksakte bewijzen verzoekers' identiteit en huwelijk bewijzen, waaraan tot op heden niet wordt getwijfeld; (b) de werkbadges verzoekers werk voor de PUK aantonen, waaraan niet getwijfeld wordt; (c) de USB-stick met filmpjes van bekende partijleden die vermoord werden in opdracht van B. betreft algemene informatie en is niet op verzoekers persoonlijk van toepassing; (d) de bewakingsbeelden op de USB-stick die door een camera aan verzoekers' voordeur werden vastgelegd en waarop volgens hen de mensen van B. zouden te zien zijn, hebben weinig bewijswaarde nu zij immers op ieder moment, in eender welke omstandigheden en op eender welke locatie kunnen zijn genomen, al dan niet zijn gemanipuleerd of in scène zijn gezet en er bovendien nergens uit valt af te leiden dat dit personen van B. betreffen; (e) het medisch attest toont geen actuele vrees in verzoekers' hoofde aan door de aangehaalde elementen *supra* en biedt evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake verzoekers' vrees voor vervolging ten aanzien van Irak en bovendien houden de medische problemen geen verband met de criteria van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij Irak ontvlucht zijn of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoekers toe om de motieven uit de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijven. In hun verzoekschrift beperken zij zich tot het beklemtonen van de waarachtigheid van hun vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, doch laten zij na om concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van hun voorgehouden asielaas te herstellen.

4.3.3.1. Het wordt niet betwist dat verzoeker werkzaam was als chauffeur tot en met juli 2021 voor leden van de PUK (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). Verzoekers dienen echter hun vrees voor vervolging persoonlijk *in concreto* aan te tonen, waarin zij niet slagen. Zij maken niet aannemelijk dat zij persoonlijk gevisieerd worden en dat zij hoegenaamd enige problemen hebben gekend omwille van verzoekers werkzaamheden waardoor zij niet in aanmerking kunnen komen voor de toekenning van internationale bescherming.

Verzoeker beweert dat hij reeds op 8 juli 2021 door S.H. gevraagd werd om het land te verlaten. Hierop zouden verzoekers dan een korte periode, namelijk vijftien à twintig dagen, in Libanon hebben verbleven (NPO verzoeker, p. 11; NPO verzoekster, p. 4). Zij keerden na die korte afwezigheid terug naar hun herkomstregio, nadat hen verteld werd dat de situatie gekalmeerd was (NPO verzoeker, p. 13) en verbleven vervolgens nog tot 30 januari 2023, zijnde anderhalf jaar, in Irak (NPO verzoeker, p. 4; NPO verzoekster, p. 3; AD CGVS, Verklaring DVZ, punten 10). Dat zij in die langdurige periode van anderhalf jaar na hun terugkeer uit Libanon tot aan hun definitieve vertrek uit Irak te maken kregen met enige problemen op grond waarvan zij een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin hebben, blijkt hoegenaamd niet.

Verzoeker verklaarde dat hij een paar keer ondervraagd werd, maar, hiernaar verder doorgevraagd door de *protection officer*, blijkt het louter te gaan over de mededeling dat hij zijn loon, auto en appartement diende af te geven indien hij niet zou ingaan op het voorstel te beginnen werken voor P. (NPO verzoeker p. 15 – 16). Er is nergens sprake van concrete acties die tegen verzoeker ondernomen werden die gekwalificeerd kunnen worden als daden van vervolging.

Ook verzoekers' tegenstrijdige verklaringen in dit verband ondermijnen de geloofwaardigheid van de door hen geschetste gang van zaken ten stelligste. Volgens verzoeker moest hij, na zijn ontslag en weigering om voor P. te werken, zijn loon en auto's afgeven en het appartement verlaten (NPO verzoeker, p. 11), maar verzoekster deelt mee dat ze uit Irak vertrokken zijn toen ze dienden te verhuizen (NPO verzoekster, p. 6), wat erop neerkomt dat zij hun appartement nooit verlaten hebben, maar wel vertrokken zijn uit Irak. Die tegenstrijdigheid heeft betrekking op de kern van hun asielaas, te meer nu zij er in hun verzoekschrift op hameren dat men hun appartement had afgenomen. Zij kunnen in het verzoekschrift bezwaarlijk voorhouden dat het normaal is dat verschillende personen eenzelfde gebeurtenis vanuit hun eigen perspectief beschrijven en dat zij bepaalde details anders onthouden of benadrukken. Dat het moment waarop men gedwongen wordt om zijn eigen woonst te verlaten door verschillende personen op een verschillende manier ervaren kan worden, ontbeert iedere logica. Bovendien en zelfs indien verzoekers na verzoekers ontslag hun appartement, dat toebehoorde aan zijn directe werkgever, dienden te verlaten, kan niet worden ingezien hoe dit een daad van vervolging betreft nu het, zoals de commissaris-generaal terecht opwerpt, de normale gang van zaken lijkt in het kader van een ontslag. Het tegendeel wordt door verzoekers alleszins niet aannemelijk gemaakt. Waar zij in hun verzoekschrift nog spreken over een confiscatie van goederen, vindt dit geen weerslag in de notities van hun persoonlijk onderhoud; verzoekers hadden het enkel over de teruggave van een appartement, auto's en zijn loon, niet over een confiscatie van goederen. Hun betoog mist aldus iedere feitelijke grondslag en is niet dienstig.

Dat verzoekers verklaringen onderling nog tegenstrijdig zijn op een ander cruciaal aspect van hun vluchtrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun relaas des te meer. Volgens verzoekster was haar echtgenoot op de hoogte van alle geheime documenten en plannen en was dit de reden dat P. hem wilde overhalen om voor hem te werken (NPO verzoekster, p. 5), maar verzoeker zelf rept hier met geen woord over; hij gaf zelfs aan dat alle werknemers van S.L door de administratie van de partij gevraagd werden verder te werken voor P. (NPO verzoeker). Verzoekers maken beiden melding van bezoeken aan hun huis, maar zijn niet consistent in het aantal bezoeken. Verzoeker spreekt van twee (NPO verzoeker, p. 14 en 15), terwijl verzoekster het heeft over drie bezoeken (NPO verzoekster, p. 7). Hun betoog, dat hun relaas op andere punten wel gelijklopend was, doet aan voorgaande geen afbreuk en is niet van die aard om voormelde tegenstrijdigheden op te heffen en de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan de bezoeken van de onbekenden aan hun huis, hieraan enige persoonlijke dreiging verbonden was. Verzoekster verklaart dat ze de onbekende mannen buiten aan haar huis zag, maar dat ze daarbuiten geen problemen gekend heeft (NPO verzoekster, p. 7). Volgens verzoeker zijn de onbekenden twee keer naar hun huis gekomen er een tijdje gebleven en dan weer vertrokken (NPO verzoeker, p. 14). Dat zij persoonlijk bedreigd werd, blijkt hoegenaamd niet. Dat er enige vrees is in verzoekers hoofde wordt bovendien verder gerelativeerd door de vaststelling dat zij niet met zekerheid weten wat de identiteit was van de mannen die voor hun huis zouden zijn opgedoken. Er zijn aldus geen indicaties aanwezig in het administratief dossier die de stelling van verzoekers, dat zij effectief bedreigd werden door iemand van de partij, aannemelijk maakt. Voorts is het ook allerminst geloofwaardig dat verzoeker bijna anderhalf jaar met rust zou zijn gelaten, om dan plots, zonder enige concrete aanleiding, benaderd te worden, zoals ook op goede gronden wordt toegelicht in de bestreden beslissingen.

Waar zij in het verzoekschrift uitgebreid uiteenzetten dat ze niet onmiddellijk vertrokken zijn omdat dit hen nog verdachter had gemaakt, gaan zij eraan voorbij dat verzoeker er nochtans melding van had gemaakt dat zijn twee collega's een paar weken na de staatsgreep vertrokken waren naar het Verenigd Koninkrijk via dezelfde smokkelroute die H. en zijn broer genomen hadden (NPO verzoeker, p. 15). Verzoeker werd gevraagd of zij dan problemen kenden, maar maakte geen enkele melding van wat hij in het verzoekschrift uiteenzet, namelijk dat ze daardoor in het vizier zijn gekomen van de nieuwe machtshebbers. Bovendien gaan zij met hun betoog eraan voorbij dat ook zij eerder onmiddellijk vertrokken waren na de staatsgreep, zij het naar Libanon, en dat niet blijkt dat zij hierdoor nog meer in het vizier zijn gekomen.

Het motief dat ingaat op verzoekers verklaringen over zijn collega's, wordt overtollig geacht, aangezien het geheel van de overige motieven toelaat om tot de vaststelling te komen dat verzoekers een persoonlijke vrees in vluchtelingenrechtelijke zin niet aannemelijk maken.

4.3.3.2. De voorgelegde stukken volstaan wegens hun beperkte inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen, laat staan om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. Uit de uiteenzetting *supra* blijkt reeds dat verzoekers verklaringen niet voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn. Ook in samenhang met de neergelegde documenten kan het vluchtrelaas niet geloofwaardig worden geacht en geven verzoekers geen blijk geven van een gegronde vervolgingsvrees.

De bewakingsbeelden op de USB-stick die door een camera aan verzoekers' voordeur zouden zijn vastgelegd en waarop volgens hen de mensen van B. zouden te zien zijn, hebben een uiterst beperkte bewijswaarde (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Zij kunnen immers eender waar, op eender welk moment, in eender welke omstandigheden opgenomen zijn en zij kunnen ook op eenvoudige wijze in scène gezet of gemanipuleerd zijn. Bovendien kan niet met zekerheid gezegd worden of de daarop afgebeelde personen ook personen zijn waarvoor verzoekers persoonlijke vervolging riskeren en wat de reden is waarom die personen het huis van verzoekers zouden benaderen. In het verzoekschrift komen zij niet verder dan te herhalen dat het gaat om een beveiligingscamera die het tweede bezoek van de onbekende mannen heeft vastgelegd en dat die bezoeken getuigen van intimidatie. Zij beperken zich tot het uiten van blote beweringen die op geen enkele wijze afbreuk doen aan de uiterst beperkte bewijswaarde ervan, zowel gezien de vorm als de inhoud ervan.

De overige documenten, namelijk de huwelijksakte, identiteitskaarten, rijbewijs en woonstkaart, houden geen verband met het vluchtrelaas (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4 t.e.m. 6).

Het medisch attest opgesteld door een klinisch psycholoog op 3 december 2024 geeft aan dat verzoeker psychologisch opgevolgd werd en dat hij tijdens de consultaties de moeilijkheden beschreven heeft die te maken hebben met zijn ervaringen in zijn land van herkomst (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7). Het bevat een beschrijving van verzoekers vluchtrelaas. Waar het spreekt van "*directe bedreigingen tegen zijn persoon*", wordt benadrukt dat verzoeker hier tijdens zijn asielprocedure geen enkele

melding van maakte (zie *supra*). Ook wordt in het attest vermeld dat verzoeker getuige was van een moord van tien personen die gelinkt waren aan het intern conflict, waardoor zijn huis werd aangevallen en er continue bedreigingen geuit werden tegen hem en zijn familie. Ook hiervan is geen weerslag te vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar de bevindingen in het verslag enerzijds louter gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en anderzijds geen steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud, kan aan het attest geen bewijswaarde worden toegekend. Voor zover het ingaat op verzoekers psychologische situatie, beperkt het zich tot een bespreking van symptomen en moet worden benadrukt dat het de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kan herstellen. Bovendien houdt verzoekers medische toestand geen verband met de criteria, zoals bepaald in artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag. Hetzelfde geldt voor wat betreft de attesten gevoegd bij aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, die ook louter betrekking hebben op verzoekers medische situatie, wat niet valt onder diezelfde criteria. Het attest van *Espace Santé* (stuk 2) betreft overigens niet meer dan een louter overzicht van de consultaties en maakt nog melding van de volgende observatie: complex traumatisme en ernstige depressie, maar dit wordt op geen enkele wijze onderbouwd. Het attest van *Chirec* van dr. B.Y. (stuk 1) bevat een opsomming van symptomen die verzoeker heeft, waarna geconcludeerd wordt dat het klinisch tableau compatibel is met een depressieve stoornis gepaard gaande met een reëel risico op suïcide die verband houdt met zijn asielaanvraag. Een diagnose die wetenschappelijk onderbouwd wordt, ontbreekt. De opsteller ervan stelt nog dat zijn situatie een arbeidsongeschiktheid boven de 66% zou rechtvaardigen, maar dergelijk attest van arbeidsongeschiktheid ligt niet voor. Het attest is overigens opgesteld door een dokter en niet door een psycholoog of psychiater.

De stukken 1, 3 en 4, zijnde de artikels van *Al Jazeera*, *Sky News Arabia* en *Deutsche Welle* en de stukken 2 en 5, zijnde video's van *Al-Hadath*, gevoegd bij hun aanvullende nota van 16 januari 2026, zijn niet van die aard om aan voorgaande vaststellingen afbreuk te doen. Zij hebben een louter algemeen karakter en spreken zich niet uit over de situatie van verzoekers en meer bepaald de door hen beschreven problemen waarvoor zij hun herkomstland zouden hebben verlaten. Verzoekers leggen de nadruk op het belang van stuk 6, gevoegd bij diezelfde nota, daar het volgens hen een individueel karakter heeft daar verzoekers naam erin wordt vermeld. Zij leggen uit dat het gaat om een document afkomstig van een Koerdische veiligheidsdienst, waarin een lijst van, met naam genoemde, personen voortkomt ten aanzien van wie veiligheidsmaatregelen worden overwogen of gevraagd. Aan voormeld document kan slechts een uiterst beperkte bewijswaarde worden toegekend. Enerzijds gaat om een kopie, die eenvoudigweg gefabriceerd kan worden door knip- en plakwerk en waarvan de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd. Anderzijds blijkt de objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt dat er in Irak op grote schaal sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping zijn verworven (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1). Aangezien het stuk gedateerd is op 29 september 2021, wordt ter terechtzitting gevraagd hoe het komt dat het dermate laat wordt neergelegd. Verzoekers' advocaat repliceert hierop dat de datum fout werd vertaald en dat het gaat om 26 augustus 2025. Dit is weinig ernstig. Bovendien is het evenmin ernstig dat verzoeker, gevraagd om toelichting te geven over de andere personen die op de lijst vermeld staan, collega's zijn die allemaal gevlucht zijn, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud hiervan geen melding van had gemaakt. Tot slot staat in het document geschreven dat onder andere verzoeker betrokken is bij activiteiten die de openbare veiligheid en stabiliteit in gevaar kunnen brengen, maar wordt er geen enkele melding gemaakt van de concrete problemen zoals verzoekers die beschreven hebben doorheen hun asielprocedure. Gelet op voorgaande vaststellingen, slagen verzoekers er met dit document niet in om het bestaan van hun problemen aan te tonen, noch een ander licht te werpen op de geloofwaardigheidsbeoordeling van hun vluchtrelaas.

4.3.3.3. De medische situatie van hun oudste dochter houdt, net zomin als verzoekers medische situatie, enig verband met de criteria, vermeld in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

4.3.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Irak is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk gemaakt hebben Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van verzoekers voormalige tewerkstelling binnen de PUK. Verzoekers kunnen zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024 als uit de *Country Guidance Note: Iraq* van EUAA van november 2024, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gezien hun verklaringen met betrekking tot hun regio van herkomst in Irak dient de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR), te worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, wordt geconcludeerd dat er actueel in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Een verwijzing naar de medische situatie van verzoekers is dit opzicht dan ook niet relevant. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance Note* over Irak van november 2024 (p. 79). De COI Focus *Irak: veiligheidssituatie* van 29 augustus 2025, gevoegd bij de aanvullende nota, geeft in dit verband nog aan dat samenvattend kan worden gesteld dat de KAR veruit de meeste veiligheidsincidenten telt van heel Irak en dat deze vooral in de twee districten Amadiyah en Rawanduz zijn geconcentreerd, maar dat er in vergelijking weinig doden vallen, dat de burgerbevolking grotendeels gespaard wordt omdat het geweld vooral in erg dunbevolkte gebieden plaatsvindt en dat de grote en middelgrote steden nagenoeg gevrijwaard blijven van geweld (p. 36). Verzoekers slagen er niet in hierop een ander licht te werpen.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk geacht.

4.6. Een schending van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS wordt eveneens niet aangetoond.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. FLORIO